

bérszínvonala minimálisan a pedagógus életpályamodellben felvázolt bérszínvonal szerint emelkedik, és ennek köszönhetően meg tudjuk oldani az utánpótlás-problémáinkat is. A szakmai munkában a jelenlegi működési modell, úgy gondolom, hosszú távon fenntartható, azzal együtt, hogy további szakmai célok eléréséhez nem elegendő. Az állami szerepvállalást a bérszínvonal javításán túlmenően abban várom – és ebben további szövetségi feladatot is látok –, hogy a régióközpontokban a regionális működésen túlmutató, magas

színvonalú művészeti produktumokat és előadói teljesítményeket beemeljük az ország kulturális exportcikkei közé. Zenekarunk 2015 telén megismétli tavalyi európai turnéját, ami a szakmai eredmények egyik csúcsát jelenti mindannyiunk számára. A nemzetközi átpozicionálásunkhoz – amely továbbra is a PFZ hosszú távú célja – azonban még sokat kell tennünk. A hatalmas teljesítési kötelezettség miatt nem tudjuk a magyarországi támogatásunkból részfinanszírozni ezeket az utakat – ahogy teszi ezt más zenekar –, mert minden forrásun-

kat a hazai koncertek finanszírozására fordítjuk. Szóval ezen a területen pozitív diszkriminációra van szükség egyes, fővároson kívüli teljesítmények elismeréseként. További, Pécssett megoldandó feladat a koprodukciónak a Kodály Központtal, Filharmóniával, saját fejlesztésű, félig szcenírozott előadások színpadra állítása, valamint egy zenei fesztivál alapítása, amely körvonalazódni látszik. A hamarosan megvalósuló, régi tervünk pedig egy északi bérletsorozat az Eszéki Nemzeti Színházzal együttműködésben.

R. Zs.

„Minden egyes előadásunk ünnep legyen”

Madaras Gergely a zenekar felelősségéről, zenei szenvedélyéről, maradandó élményről

Fuvolaművészként kezdte zenei pályáját, de mindig is karmester akart lenni.

Bár csupán 31 esztendő, már neves zenekarokat vezényel, operapremiereket

dirigál. Az elmúlt két évben például tizenegy ország közel harminc együttesét

vezényelhette. Emellett Madaras Gergely az Orchestre Dijon Bourgogne zene-

igazgatója és művészeti vezetője, valamint a Savaria Szimfonikus Zenekar első

karmestere. A fiatal muzikus hangzásideáljáról, együttes-építői tervekről, zenei célokról mesélt.

! Egy korábbi interjújában említette, a műhelymunka az íróasztalánál kezdődik, hiszen amellet dolgozik a kottákkal, hogy teljesen kialakult képet kapjon egy műről, s tisztában legyen azzal, hogy a próbafolyamat során mi mindent szeretne megvalósítani. Mindezt azonban az adott együttesre is rá kell szabni... Hogyan dolgozik a társulatokkal, milyen módon tudja elérni, hogy a zenekar azt tegye, amit szeretne? Mennyiben hat Önre is az adott társulat? Hogyan tudja bitelessé tenni mindazt, amit mond?

– Az érem egyik oldala a művek részletes ismerete, és egy általam előre elképzelt, megtervezett interpretáció. A másik, hasonlóan fontos oldala pedig természetesen az, amikor az adott társulattal elkezdjük a közös munkát, és nemcsak a zenekar számára derülnek ki az én elképzeléseim, hanem előttem is megnyílik az ő képük a játszott műről: milyen stílusban, megvilágításban, tempókkal, kidolgozottsággal – vagy akár

mennyi idővel ezelőtt – adta elő az együttes legutóbb az adott darabot. Ugyanez igaz azoknál a műveknél is, amelyek a zenekar számára még ismeretlenek: mindegyik társulatnak más a hangzásvilága, mások az erősségei-gyengeségei, máshogyan reagálnak adott nehézségekre, más zenei megoldásokat alkalmaznak különböző helyzetekben. A legelső próbán tehát a feladatom kettős. Egyrészt már az első átjátszástól kezdve a tudtukra kell adnom az én elképzeléseimet, „pre-interpretációm”, amit a legtöbb esetben én is formálok magamban, mielőst meghallom az adott együttest – ahogyan Ön mondja, „rájuk szabom” az elképzeléseimet. Másrészt nagyon befogadónak és nyitottnak kell lennem, hogy a lehető leggyorsabban felmérhessem az adott zenekar értékeit és nehézségeit; megérthessem, hogy melyek azok a pillanatok vagy zenei elemek, amelyek különösen fontosak a számukra (és amibe nem feltétlen kell beleszólnom vagy irányítanom), illetve mi az, amin

csiszolni tudok. Ilyen módon abszolút kölcsönhatásban kell lennem az előttem ülő zenészekkel.

Nem az a végleges célom, hogy mindent megvalósítsak, amit elképzelttem, hanem az, hogy az együttes előnyeire és nehézségeire érzékenyen reagálva vigyem keresztül ezt a bizonyos elképzelésemet, és az mindig egy konzekvens, természetes és erős interpretáció maradjon. Azt tapasztaltam, hogy akkor lesz hiteles, amit mondok, ha a zenekar úgy érzi, rátapintok és segíteni tudok a technikai vagy zenei nehézségeikben, ugyanakkor inspirálom őket arra, hogy az erősségeiket még inkább kidomboríthassák és előtérbe helyezhessék.

! Arról is beszélt több évvel ezelőtt, hogy nagyon vágyik arra a művészeti munkára, hogy bevehesse magát egy zenekar életébe, formálja a társulattal éveken keresztül. Ma már két együttesnél is betölt ilyen szerepkört. Mennyire teljesedtek be az elképzelései?

– Az, hogy belevethessem magam, az maximálisan beteljesedett, és ezt a munkát – minden nem várt nehézsége ellenére – nagyon élvezem. A látható eredményeket viszont nehéz egy munkafolyamat közepén világosan látni.

! Már több mint egy esztendeje az Orchestre Dijon Bourgogne első karmestere és művészeti vezetője, sőt az idei év óta zeneigazgatója. Meséljen az együttesről,

arról, hogy milyen célokkal kezdett neki az ott folyó munkának, és ez alatt az idő alatt mit tudott mindebből megvalósítani?

– Az ODB egy nagyon tehetséges, ugyanakkor kevert képességű együttes, amely – Franciaország legfiatalabb hivatásos zenekaraként – öt éve alakult, egy százvalahány éves operazenekar és egy harminc éves kamarazenei összevonásából. A muzikusok egyik fele inkább a lírai, míg a másik fele a kamarazenekari repertoárban van otthon; igazán nagy szimfonikus műveket csak az elmúlt években kezdtek játszani. Igyekszem megtartani a zenekar sokoldalúságát, tehát nagy hangsúlyt fektetek arra, hogy a szimfonikus munka mellett a kamarazenében, operában, oratóriumokban és kisebb ensemble-játékokban egyaránt tréningben maradjunk, illetve hogy a repertoárt bővítsük. A legfontosabb céloom a velük való együttműködésben, hogy egységes és egyedi hangzást tudjunk kialakítani; egyfajta ösztönös és kollektív gondolkodásmódot, amivel az élénk kerülő zenei idiómákra igazi együttesként, gyorsan tudunk reagálni. A társulatot az elmúlt hónapokban – országos összefogással – sikerült megmenteni attól, hogy a politika és a közpénzek körüli folyamatosan változó szélállás áldozatává váljon. A feladatunk a fentiek mellett tehát az is, hogy Dijon és Burgundia 100 százalékban elismerje, magáénak tudja, büszke legyen és kiálljon egyetlen professzionális zenekara mellett, és ezáltal a társulat munkája a jövőben – egy ilyen kulturális örökséggel rendelkező régióban – megkérdőjelezhetetlen legyen.

Ha összehasonlítja a külföldi zenekaroknál folyó munkát az itthonival, mit tart szembeítelő különbségnek? Van, amiben jobbak a hazai együttesek? Mit lenne érdemes megtanulniuk a nemzetközi példákól?

– Bármennyire is megszokott ez az összehasonlítás a magyar zenészek körében, hogy „itthoni” kontra „külföldi”, a tapasztalatom szerint egyáltalán nem lehet így általánosítva megválaszolni a kérdést. Csak az elmúlt két évben tizenegy ország majdnem harminc különböző zenekarával dolgoztam, többjükkel rendszeresen. Mindenhol más a mentalitás, a menedzsment struktúrája, a szakmai és pénzügyi háttér, a közönség; mások az előnyök és mások a nehézségek. Lehet, hogy Angliában fegyelmesebbek azok a zenekarok, amelyeknél megfordultam, és gyorsabban dolgoznak a magyaroknál, de ugyanezt nem lehet elmondani például arról a híres olasz együttesről, amelyet

nemrég vezényeltem. Vagy egy másik példa: lehet, hogy Németországban, Franciaországban és Norvégiában jobban előre tervezik az évadot, mint itthon, de Csehországban, Oroszországban, Grúziában, Törökországban, sőt, Új-Zélandon nem feltétlenül. Nem is kell azonban ilyen messzire menni: itthon is óriási különbségek vannak két együttes habitusa és struktúrája között.

Mérei Tamás mesélte, hogy egy Müpás koncerten ismerkedtek meg, s az együttest rögtön elvarázsolta a közös munka során. Utána kérte fel Önt Mérei a szombathelyi együttes vezetésére. Hogyan fogadta az ötletet? Hamar igent mondott?

– Beletelt egy évbe, mire megegyeztünk. Nem az együttes szakmai vagy emberi hozzáállása volt a kérdés – ez alapján azonnal igent mondtam volna. Inkább azt kellett mérlegelnünk, hogy jó-e a szombathelyi zenekarnak, hogy olyan vezető karmesterük lesz, aki évente 5-7 projektben tudja a velük való együttműködést garantálni, illetve, hogy lehet-e így „közös nyelvet” kialakítani, s az együttesnek folyamatos fejlődését biztosítani. De végül egyetértettünk abban, hogy nem az együtt töltött idő mennyisége, hanem a minősége és a rendszeressége a fontos. Ezért is egyeztünk meg a vezető karmester-titulusban, szemben a gyakrabban használt és nagyobb elfoglaltsággal járó művészeti vezetői vagy zeneigazgatói címekkel. A fő feladatom Szombathelyen a saját koncertjeim programjainak az elkészítése, összehangolása a zenekar igényeivel és évadjával, valamint a releváns művészeti kérdések koordinálása. Ebbe beletartoznak a művészeti bizottsággal való rendszeres megbeszélések a zenekar szakmai előre-

haladását illetően, a fontosabb vendégművészek megválogatása, a próbajátékokon való részvétel, és a zenekar kvázi „szakmai gazdájaként” a hosszabb távú művészeti célok kijelölése.

Hogyan látja, megoldható-e a törekvés évi 6-7 hét együttléte alatt?

– Persze, ideálisabb volna, ha ennek az időnek akár a dupláját tudnám a zenekarral eltölteni, de erre, ebben a pillanatban sajnos nincs lehetőségem. Ugyanakkor azt is vallom, hogy nyugat-európai mintára, a magyar zenekaroknak is öntudatosabban, önállóbban, felnöttebben kellene gondolkodniuk a karmester-zenekar kapcsolatáról. Egy jó kollaboráció nem feltétlenül azt jelenti, hogy a vezető karmester mintegy apa-figuraként folyamatosan fogja az együttes kezét és minden művészeti, politikai és morális kérdésbe beleszól, valamint a koncertek nagy részét vezényli. Majd mikor kilép az ajtón, mindez összedől, és a társulat úgy viselkedik, mint amikor az osztályfőnök elhagyja a termet. Szerintem egyfajta kölcsönös bizalom felépítése a cél; egyfajta folyamatos felelősségérzet a zenekar részéről is, ami azt jelenti, hogy a közösen létrehozott színvonal és értékek akkor is megmaradnak, amikor más kezében van az együttes. Kiemelem, hogy ez kölcsönös, mert ez azt is jelenti, hogy én például akkor is tervezek, gondolkozom, töröm magam a zenekaram napi ügyeit és jövőjét illetően, amikor hetedhét országon túl vagyok. Fontos, hogy ezt ők is mindig érezzék.

Hogyan értékeli a zenekarnál eddig töltött idejét? Milyennek látja a társulatot, min szeretne változtatni? Van egy adott

SZOMBATHELY

hangzásideál, amit szeretne az együttesel elérni?

– Fantasztikus megélni, hogy az eddigi projektjeinkben a zenekar mindig túlnőtt önmagán, és valamilyen szinten túlszárnyalta a megelőző koncertjeinket. A céloom, hogy minden egyes előadásunk különleges alkalom, ünnep legyen mind nekünk, mind a közönség számára. Természetesen sok feladatunk van. Szeretnék egy egységesebb, puhább vonóshangzást kialakítani. Szeretném, ha a zenekar tagjai jobban, értőbben hallgatnák egymást. (Már ennek az egynek a fókuszba állítása is meghatározó a csapat színvonalát, hiszen külön-külön is kiváló zenészekről van szó.) Szeretnék a fúvósintonációban határozott javulást elérni. Szeretném, ha kialakulna egy még spontánabb és érzékenyebb közös artikulációra való hajlam. Szeretném, ha a gesztusaimra még gyorsabban reagálnának a zenészek, ezzel redukálva a megállások, verbális javítások számát, és ezáltal a metakommunikáció olyan eszköztárát kialakítani, ami később a közös nyelvünké válik. És szeretném, ha minden tag külön-külön felelősnek érezné magát az egyes produkciók létrejöttéért, és nem egymás utánfutójaként, hanem egyenrangú kamarapartnerként, teljes intenzitással, a saját tehetségének a legjavát adva muzsikálna, az első próba legelső ütemétől a koncert utolsó hangjáig.

■ Milyen az együttműködésük Vásáry Tamással, az együttes tiszteletbeli elnök-karnagyával?

– Nagyon tiszteltem és szerettem Tamást, fantasztikus művésznek és embernek tartom. Jót tesz a zenekarnak a jelenléte és a kisugárzása. Sajnos úgy vagyunk egymással, mint a budavári sikló két kocsija: amikor ő van a városban, én egész máshol járok, és viszont.

■ James Levine hívta meg a Tanglewood Fesztiválra, ahol elnyerte a Seiji Ozawa-ösztöndíjat. Három évig volt Pierre Boulez asszisztense, de tanult kurzuson Mariss Jansonstól és Sir Colin Davistól is. Már ez is szép lista, nem is beszélve a díjakról, felkérésekről, amelyeket már magának mondhat. Van azért karmesterideálja?

– Ha jó és stimuláló interpretációt keresek egy-egy műből, például Simon Rattle, Carlos Kleiber, Fischer Iván vagy Paavo Järvi felvételeihez nyúlok. Ők testesítik meg számomra a karmester-ideált.

■ Indult dirigensi megmérettéseken is. Hogyan látja, ma ezek a versenyek mi-

ben segíthetnek, mennyire fontosak szakmailag?

– Kezdőlökést, pillanatnyi ismertséget adhatnak. De az igazi kihívás, megmérettetés ezután kezdődik: a kérdés, hogy ki mennyire tudja kihasználni, kamatoztatni a pillanatnyi sikerből származó lehetőségeket, és mindezt hosszú távon beleépíteni a szakmai fejlődésébe.

■ Mindez hogyan kezdődött? A hegedülés, a fuvola csak út volt a dirigálásig vagy inkább azt látta, karmesterként jobban megvalósíthatja a zenei elképzeléseit, mint hangszeres muzsikusként?

– A kettő összefügg: nem hiszem, hogy hiteles karmester lehet bárki, ha nem tudja legalább egy hangszeren tökéletesen kifejezni magát. Nekem ez a hangszer hatéves korom óta a fuvola volt. De mindig is éreztem, hogy az igazi vágyaimat, álmaimat majd a vezénnyel fogom beteljesíteni. Ez így is történt.

■ Mennyire hat a dirigálására az, hogy muzsikusként indult, és zeneszerzőként is kipróbálta már magát?

– Ezek nélkül el se kezdtem volna a vezénnyelést. Abszolút meghatározóak és elengedhetetlenek ezek a tapasztalataim; mind a mai napig ezekből táplálkozom.

■ Ösztöndíjasa lehetett az English National Operának, ami szintén komoly siker, hiszen többfordulós felvételin, témérdek jelöltből lett a kiválasztott. Ez azt jelenti, hogy vonzza ez a műfaj is?

– Mivel a fuvola és a hegedű volt a két hangszerem, a zongora mindig csak harmadrangú szerepet töltött be az életemben. Bevalóan, hadilábon álltam vele, pedig tizenkét évig tanultam. Ezért a közép-európai típusú ranglétra megmászása, miszerint az ember korrepetitorként kezdi a dalszínházi karrierjét, majd lépked fölfelé, mígnem egyszer már vezényel is, számomra elérhetetlen maradt. Emiatt az egész operairodalom is furcsa módon idegen volt számomra, hiszen tartottam tőle, nem volt lehetőségem kipróbálni magam benne. Viszont mindig éreztem, hogy ez hosszú távon nem mehet így. Számomra az igazi karmester egyaránt ott-hon van mind a szimfonikus, mind az operairodalom vezénnyelésében. Mikor úgy éreztem, hogy a szimfonikus karrieremnek már biztos az útja, elnyertem a lehetőséget, hogy két évet tölthessek egy világszínvonalú operaház társulatának tagjaként. Elhatároztam, hogy félreteszek mindent, és két évet rászánok arra, hogy megismerjem ezt a repertoárt és egy dalszínház működését. Egy új vi-

lág nyílt meg előttem, amit nagyon megszerettem, és most már el se tudom képzelni, hogyan élhettem nélküle. Az ENO-beli debütálásomat követően olyan nagy teátrumoktól kaptam meghívásokat, mint például az amszterdami, a genfi vagy a Magyar Állami Operaház. Ez utóbbiban idén karácsonykor A varázsfuvolát vezényeltem, majd meghívtak a jövő szezont további két produkciójára is.

■ Úgy látom, szépen építette a dirigensi pályát, hiszen eleinte olyan kamarazenekarokat vezényelt, mint a Nemzeti Filharmonikusok Grazioso Kamarazenekeara, vagy a Manchester Camerata, majd aszisztens karmesterként is dolgozott. Fontosnak tartotta, hogy végigjárja ezeket a lépcsőfokokat?

– Létfonosságúnak. Emiatt soha nem kellett azt éreznem, hogy átugrottam lépcsőfokokat, vagy túl korán, esetleg éretlenül vagy felkészületlenül vágtam bele az előttem álló kihívásokba. A kamarazenekarokkal való együttműködés az aprólékos műhelymunka miatt pedig a Graziosós évek óta különösen közel áll a szívemhez. Az utóbbi időben rendszeresen lehetőségem volt együttműködni olyan világhírű kamaragyüttesekkel, mint a Skót Kamarazenekear, a Münchener Kamarazenekear vagy az Academy of Ancient Music.

■ Felesége Győri Noémi fuvolaművész, aki a Royal Northern College of Music egyik legfiatalabb oktatója. Hogyan tudják az életüket egymáshoz igazítani? Akadnak még közös koncertjeik?

– Nagyon szeretünk továbbra is együtt fellépni, és minden évadban van erre néhány kiemelt alkalom. Viszont egészen különböző utakat járunk, és ennek a függetlenségnek a fenntartását kölcsönösen fontosnak tartjuk. A magánéletünk összehangolása különösen nehéz, főként azért, mert más a két szakma: nekem karmesterként a felkéréseim nagy része egy-két, néha még több évre előre szól, míg Noémi koncertmeghívásai körülbelül fél-egy évvel az esemény előtt érkeznek. Így mindig két idővonalat kell követni, ami sokszor azzal jár, hogy kevés időt töltünk együtt, vagy nem tudunk jelen lenni a másik kiemelt eseményein. Persze azért mindent megteszünk annak érdekében, hogy a családunk család maradjon.

■ Nejével olyan sorozatot is útjára indítottak, mint az IKZE, azaz Ifjúsági Kortárs Zenei Estek. Nagyon sikeres volt ez a kez-

deményezés, akárcsak a Budapesti Ifjúsági Szimfonikus Zenekar, amelyet szintén néhány évig irányítottak. Ezek szerint a zenei élet szervezésében is szívesen részt vesznek? Akadnak ilyen, a jövőre vonatkozó, nagyobb szabású elképzeléseik is?

– Vannak ilyen jellegű, hosszú távú terveink, de jelenleg élvezzük, hogy nem nehezedik semmilyen szervezéssel kapcsolatos felelősség a vállunkra.

■ *Nagyon fiatalon már számos sikert elért. Hogyan tovább? Mi a következő lépés, melyek a következő időszakra szóló felkérések, célok?*

– A karmesteri repertoár kimeríthetetlenül nagy. Jelenleg a legfontosabb feladatomban azt tartom, hogy az enyémet minél szélesebb ívben bővítssem. Fantasztikus művek sorakoznak az íróasztalomon az elkövetkezendő fél évre! Néhány nap múlva indulok Ausztráliába és Új-Zélandra, ahol a

Queensland, Melbourne és Auckland-beli szimfonikus zenekarokkal lesznek koncertjeim. A művek listája hosszú: felbukkannak benne olyan nagy falatok is, mint Bartók Concertója, vagy Beethoven 9., Dvořák 8. és Sibelius 1. szimfóniája, valamint Csajkovszkij, Sosztakovics és Liszt versenyművei. Azután az amszterdami Holland Nemzeti Operában Varázsfuvolát vezénylek, majd Szombathelyen a Mahler 5. szimfóniát és Lammermoori Luciát Kolonits Klárával a címszerepben. Dijonban pedig többek közt Mendelssohn 3. és Brahms 4. szimfóniáját, valamint Beethoven 5. zongoraversenyét, amelynek Ránki Dezső lesz a szólistája. Olyan társulatokkal debütálok, mint a Houstoni Szimfonikusok, a Grúz Nemzeti Filharmonikusok és az Ankarai Szimfonikus Zenekar, illetve visszatérek vendégkarmesterként az ostravai Janáček Filharmonikusokhoz és a Müncheni Kamarazenekarhoz. Végül az idei évadot az Erkel Színház-

ban zárom, ahol a Zeneakadémia operatanszékének a záróvizsgáját vezénylem.

■ *Hogyan látja, lehet valaki próféta a saját hazájában? A külföldi sikerek a hazai felkérésekre, meghívásokra is hatnak? Hogyan képzeleli később az életét? Mennyire kíván részese lenni a magyar zenei életnek?*

– Az itthoni felkéréseimet kiemelten fontosnak tartom; a szombathelyi jelenlétem is egy ilyen fajta törekvés. Talán azért, mert mindig előtérbe helyeztem, soha nem szakadt meg a magyar zenei élettel való élő kapcsolatomban. Sőt, azt hiszem, egyre erősödik. Próféta pedig sehol nem szeretnék lenni. Abban bízom, hogy a munkamódszorem a zene iránti elemi szenvedéllyemmel keverve olyan energiákat szabadít fel a velem együtt fellépő zenészekből, ami rendkívüli előadások formájában maradandó élményt nyújt mind a zenekar, mind a hallgatóság számára.

R. Zs.

Hogyan tovább Savaria?

Kiss Barna bízik abban, hogy a nehéz időszakon is túl lesz az együttes

Új, megbízott igazgató irányítja január vége óta a Savaria Szimfonikus Zenekart.

A korábbi zenekari titkárt, Kiss Barnát kérték fel erre a posztra, a megbízatása május 31-ig szól. A korábbi vezetőt, Mérei Tamást január 30-án azonnali hatállyal menesztette a közgyűlés, a zenekarnál keletkezett 153 millió forintos hiány miatt a polgármester rendőrségi feljelentést is tett. Jelenleg az ügyet a NAV vizsgálja. Az együttes közben részt vett egy párizsi turnén, s Kiss Barna azon dolgozik, hogy a szezon hátralévő részére kitűzött koncerteket rendben megtartsák. Már a jövő évadot is tervezi, a tiszteletbeli elnök-karnaggal és a vezető karmesterrel szintén mielőbb egyeztetni kíván. Közben az önkormányzat is kiírta az igazgatói pályázatot, szeretnék, ha az új vezető június 1-jétől átvenné az együttes irányítását.

■ *A város közgyűlése február 27-én is ülésezett, ekkor ismét tárgyaltak az együttes további sorsáról. Mi mindenről döntöttek ez alkalommal? Ki fogja kifizetni a felhalmozott hiányt? Olvashattunk arról, hogy az önkormányzat rendezi, de az is szóba került, hogy az együttesnek kell valahogyan kigazdálkodnia...*

– Zárt ülésen ismertették a zenekarnál végzett belső vizsgálat eredményét, s ki-

derült az is, a rendőrök átadták a helyi NAV nyomozóinak az ügyet. Az egyértelműen látszik, hogy az önkormányzat az adósságot a saját hatáskörében szeretné elrendezni, ezért önkormányzati biztost rendelnek ki a hiány kifizetésére. Ez a 153 millió forintos hiány 2012-től, a kifizetetlen számlákból keletkezett. A város vállalta a teljesítést, a biztos rendezési majd az indokolt számlákat. Hogy a zenekarra milyen szinten hárul át ez a teher, azt talán

az idei költségvetésünk tükrözi... Az önkormányzati támogatásunk ugyanis nagyságrendileg kisebb, mint a tavalyi. De ez nemcsak ránk, hanem az egész szombathelyi kulturális területre vonatkozik. Mindenki költségvetése jóval szűkösebbé vált. Tehát lehet, hogy nálunk sem az adósság miatt csökkent a büdzsé, hanem a város költségvetése most ennyit enged meg.

■ *Ez azért gondolom, elég nehéz helyzetbe hozza a zenekart, hiszen tavaly új státuszokkal bővült az együttes...*

– Elképesztően nehézbe. Az új státuszok fedezetének egy része ugyanis a saját bevételekre volt alapozva. Most viszont, ha az önkormányzati támogatás olyan mértékben csökken, ahogyan most látszik, a befolyó forrásokat másra is kell fordítani, így nem lesz egyszerű a státuszok finanszírozása. Természetesen tartani kell a létszámot, már csak a nemzeti kategória, a támogatási összegek miatt is. Ehhez azonban nagyobb önkormányzati szerepvállalásra lenne szükségünk... Ebben a helyzetben azonban nem kérhetjük őket, hogy nekünk mindenképpen adjanak pénzt, hiszen valóban rendezni kell az adósságot is.